

Ko - mu Pán Bůh ve - se - lé - ho
že ne - trá - pí sr - dce své - ho,
du - cha rá - čil po - přá - ti, Ten pře - ve - li - ké
než muž vždy ve - sel bý - ti.
mi - lo - sti do - šel od Bo - ha své - ho, na což i já v své
ža - lo - sti vzpo - mí - nám dne ka - ždé - ho.

2. Srdce mé někdy radostí / též naplněno bylo, / nyní plné je žalosti / a veselí pozbylo. / Zármutkem jsem obkličeny, / nevím nic o radosti, / neučiní-li Bůh změny, / musím zhynout teskností.
3. Chodím smuten dne každého / a uvadlo srdce mé; / a od hlasu lkání mého / přischly kosti k kůži mé, / tak že jsem i chleba svého / jísti již zapomenul. / Tebe prosím, Boha svého, / bys mne k sobě přivinul.
4. Sen od očí mých odchází, / trápí mne má myšlení, / až i na zdraví mi schází, / pro tesknost a kvílení. / Zachvátil mne zlý čas nyní, / jehož jsem se nenadál. / Ó, by můj Bůh bez prodlení / svou milost mi zase dal!
5. Neopouštěj mne, Bože můj, / v mé nynější úzkosti, / a ode mne se nevzdaluj, / než potěš mne v rychlosti. / Přispěj k mému spomožení / v tomto nebezpečení, / vytrhni mne ze soužení / pro své milosrdenství.

KOMU PÁN BŮH VESELÉHO

6. Ó, má duše, upokoj se, / přestaň víc naříkati, / spíše Bohu svému
svěř se / a hled' v Něho doufati. / On věřícího žádného / nikdy jest
nezanechal, / proto povinnost každého, / aby na Něj spoléhal.
7. Věřím, že i mne, Bože můj, / neopustíš v úzkosti, / ukážeš mi ob-
ličej svůj, / zprostitíš zdejší těžkosti. / Ach, Bože, pro Syna svého, /
račiž to učiniti / tak, abych času každého / mohl Tě velebiti.

I vy máte nyní zármutek.

Uvidím vás však opět

a vaše srdce se zaraduje

a vaši radost vám nikdo nevezme.

V onen den se mě nebudete již na nic ptát.

Amen, amen, pravím vám,

budete-li o něco prosit Otce

ve jménu mém, dá vám to.

Až dosud jste o nic neprosili

v mém jménu.

Proste a dostanete,

aby vaše radost byla plná.

J 16,22–24